CÂNTEC DESPRE MOȚI

-fragment-

Stau casele Moților răzimate de Munți
Ori Munții se reazemă de casele lor?

Nicolae Nicoară-Horia

TRANSILVANIE-
nume de fată frumoasă,
mireasă râvnită
de prinți şi-mpărați mincinoşi,
buzele tale-nsetate
murmură-ntr-una
povestea abia povestită
a acestui pământ!
Transilvanie-
altar pârjolit de plânsul
neplâns
al strămoşilor mei,
clopot de lacrimă înfiorat
în văzul luminii,
mă-nchin ție
sărutându-ți pragul de Jos
şi de Sus
cu singura mea Rugăciune
pe care o ştiu pe de rost
de *copchil r*ătăcit
prin pădurile lumii...
TRANSILVANIE-
Dorul cel mai sublim
care înseamnă-
ACASĂ-
Țară din țara strămoşilor mei-
libertate citită în sângele
acestui Poem.
Cel mai sublim lucru
e-acela
de-a te naşte liber
într-o Patrie liberă!
Acum două milenii începeam
a umbla copăcel
cu Doina de mână,
apoi veniră unii
să ne învețe

jocul de-a sta în genunchi!
Miroase-a Doină iarba pe răzoare
Şi stele reci alunecă prin Râu,
Chiar de-au purtat cătuşe la picioare
Pe suflet cine să le pună frâu_!
O roată frânge liniştea pe-un Deal,
Un Deal de lacrimi, răzimat în furci,
Meleag de patimi, bunule Ardeal
Rănile tale sângeră de-atunci....
Şi codri tăi de clopote sunt plini,
C-atâtea veacuri îndurând ocară
Mi-au fost părinții-n casa lor străini
La margine de limbă şi de Țară!
Cine-a văzut aici întâia oară
Lumina zilei aburind pe creste
Nu va uita de-a puturea să-l doară
Această sfântă, jalnică poveste
A unui neam din care tu te tragi
Suflete-al meu, ca Râul de sub piatră,
Popor durut din cei mai trişti iobagi
Ce i-a avut Istoria vreodată!
Cei ce-au venit găsiră aici otavă
Ca semn că fierul coasei era viu,
Că n-am murit de sabie şi-otravă,
Cum să rămână un pământ pustiu_!
Avem dovezi pentru acei ce-ntreabă
Cine erau strămoşii, bunăoară,
Avem dovezi că şi-au văzut de treabă
Aici în țara asta, fără țară!
Că ne-având cuvinte îndeanuns
Pentru tristețea Munților de-acasă,
Ei şi-au cioplit în fluiere pe-ascuns
Durerea nunții fără de mireasă...
Era o vreme când n-avură parte
Strămoşii noştri nici de țintirim
Şi poate nicăieri în altă parte
Fluierul lor nu sună mai sublim,
Iar moții mei au graiul tăinuit
De mii de ani tot înduând Istorii
Când poartă viu în suflete cioplit
Chipul sfânt al Iancului şi-al Horii.
De le-a ajuns cuțitul pîn' la os
Au detunat toți Munții deodată
Şi-a despicat de sus şi până jos
Catapasteasma nopții-nsângerată!

Stă mărturie Horia din Albac,
Crişan şi Cloşca, bunii lui ortaci,
Singurul drept stăpânilor pe plac
Era să-nduri povara şi să taci!
Veacuri la rând au îndurat tăcere,
Că Munții ăştia nu-s cărunți degeaba!
Veacuri la rând de doniți şi ciubere
Le era plină moților desaga...
Ei şi-au purtat prin Patrie destinul
Cu geamătul pădurilor de paltini,
C'aici în Țară poruncea străinul
Ce fel de legi să fie şi ce datini!
Destul purtară cumpene sub pleoapă
Pentru fântâna otrăvită-n Sat,
Din pumni străini destul băură apă
Şi niciodată nu s-au săturat...
Când lupi flămânzi urlau la ei în prag
Pândindu-le cuvintele ne-zise,
Marşul lui Iancu, Pe al noatru steag
Şi-atâtea alte zvonuri interzise...
.....
Lung drumul Vienei, prea lung pentru plâns,
Purta Horia fulgere-ascunse-n desagă
Şi-o bucată de cer pentru cină şi prânz
Din Țara lui, oropsită şi dragă.
L-a mințit Împăratul cu limbă de şarpe
Şi-a înflorit pe lance un geamăt amar
Prin Munții de Aur, acolo departe
Unde focul din inimi mocnea sub amnar...
Mult mai târziu la Vindra-ndurerat
Aceleaşi patimi le spunea mulțimii
Iancu Avram, cel veşnic supărat
Pentru nedreapta cârmuire-a lumii;
Fluierul lui şi-acuma lăcrimează
Arzând în boarea serilor târzii
Şi toată amintirea lui e trează,
Că Moții noştri sunt atât de vii!
Icoana lor ce limpede veghează
În fiecare casă transilvană
Şi-n Munții noştri tot mai lăcrimează
Răşina prelingându-se pe rană...
Ei nu aveau voie să spună cuvinte,
În locul lor a vorbit lemnul şi piatra,
De la Nistru vremelnic şi până în Tatra
Oasele Moților albesc în morminte...

Ştiau şi credeau că Hristos a -nviat,
Când străină, departe, era Ziua de Paşte,
Binecuvântat fie-le Somnul dintâi,
Somnul din care-Adevărul renaşte!
Şi-acum când scriu cu inima aceste
Umile versuri dintr-un suflet dac
Se-aude luna hohotind pe creste
Iar Munții în poeme se prefac!
Ei nu mai cântă doine pe furiş
În Țara lor cea veşnic jefuită,
La Vidra, la Albac ori Cărpeniş
Sunt umbre din Lumina răstignită...
Cine sunt ei? Din veci pironiții
Acestui pământ, niciodată pustiu,
Pe crucea de aur a Limbii Române,
Limba în care cuget şi scriu...
.....

Lasă-mă, dar
lângă Tine mă lasă,
Viersul meu
până la capăt să-mi fie-
TRANSILVANIE-
nume de fată frumoasă,
nume de Cântec
şi Veşnicie!